

Stalino KELIU

Eina 7-ji metai

 1952 metų
spalio 10 d.,
penktadienis
Nr. 81 (645)

Kaina 15 kp

Pokariniai metai buvo metai stambių laimėjimų pramonėje ir transporte, žemės ūkyje, visose mokslo, kultūros ir meno srityse. Kartu tai buvo tolesnio tarybinės santvarkos tvirtėjimo, tarybinės visuomenės moralinės-politinės vienybės ir draugystės tarp mūsų šalies tautų sustiprinimo metai.

(Iš VKP(b) CK Sekretoriaus drg. G. M. Malenkovo pranešimo)

LKP(b) Kupiškio rajono komiteto ir rajono Darbo žmonių deputatų tarybos organas

VKP(b) Centro Komiteto ataskaitinis pranešimas partijos XIX suvažiavimui

VKP(b) CK Sekretoriaus drg. G. M. MALENKOVO pranešimas

I Tarptautinė Tarybų Sąjungos padėtis

Draugai! Laikotarpis, praėjęs nuo partijos XVIII suvažiavimo, yra kupinas pasaulinės-istorinės reikšmės įvykių.

Antrasis pasaulinis karas iki pagrindų sukrėtė daugelio tautų bei valstybių gyvenimą ir pakeitė pasaulio veidą. Karas, parengtas tarptautinės imperialistinės reakcijos jėgų ir sukeltas Rytuose—militaristinės Japonijos, o Vakaruose—hitlerinės Vokietijos, supainiojo jo įkvėpėjų apskaičiavimus ir tarybinės liaudies didvyriškos kovos dėka pasibaigė imperialistams nenumatytais rezultatais.

Vietoj to, kad Tarybų Sąjunga būtų sunaikinta arba susilpninta, TSRS sustiprėjo; pakilo Tarybų Sąjungos tarptautinis autoritetas. Vietoj demokratijos susilpninimo ir sutriuškinimo nuo kapitalizmo atskilo eilė Centrinės bei Pietryčių Europos šalių, ir jose buvo įtvirtinta liaudies demokratinė santvarka. Vietoj tolesnio kolonijinių ir priklausomųjų šalių tautų pavergimo įvyko naujas galingas nacionalinio išsivadavimo kovos pakilimas šiose šalyse, paastrėjo imperializmo kolonijinės sistemos krizė. Sunkų smūgį visai pasaulinei imperialistinei sistemai sudavė istorinė didžiosios kinų tautos pergalė. Dabar jau vienas trečdalis žmonių išplėstas iš imperializmo priespaudos, išvaduotas iš imperialistinio išnaudojimo grandinių.

Pačiame kapitalistiniame pasaulyje karo išdavėje trys stambios valstybės—Vokietija, Japonija ir Italija iškrito iš didžiųjų valstybių tarpo, o Prancūzija ir Anglija neteko savo ankstesnių pozicijų.

Pokarinis laikotarpis yra pasaulinės kapitalistinės sistemos tolesnio silpnėjimo ir demokratijos bei socializmo

jėgų augimo laikotarpis.

Ekonominėje srityje pokariniai metai buvo naujų ekonominių sunkumų kapitalistinėse šalyse didėjimo metai, išsivysčiusios amerikinio imperializmo ekspansijos ir ryšium su tuo prieštaravimų tarp kapitalistinių šalių paastrėjimo metai. Šiuos prieštaravimus sustiprino imperialistinių sluoksnių mėginimai rasti išeitį iš ekonominių sunkumų militarizuojant ūkį ir parengiant naują karą.

Politinėje srityje pokarinis laikotarpis pasižymėjo tuo, kad susidarė dvi stovyklos—agresyvi, antidemokratinė stovykla su JAV priešakyje, ir taikinga, demokratinė stovykla. Per šį laiką kapitalistiniame pasaulyje JAV asmenyje susiformavo naujas reakcijos ir agresijos centras, iš kurio dabar kyla pagrindinė grėsmė taikai, tautų laisvei ir nacionalinei nepriklausomybei. Šio pavojaus akivaizdoje taikingosios jėgos visose šalyse pakilo ryžtingai kovai už taiką ir savo šalių nacionalinę nepriklausomybę.

Tarybų Sąjunga pokariniu laikotarpiu tęsė karo nutrauktą savo žengimą partijos XVIII suvažiavimo nurodytu keliu, taikaus vystymosi ir laipsniško perėjimo iš socializmo į komunizmą keliu. Pokariniai metai buvo metai stambių laimėjimų pramonėje ir transporte, žemės ūkyje, visose mokslo, kultūros ir meno srityse. Kartu tai buvo tolesnio tarybinės santvarkos tvirtėjimo, tarybinės visuomenės moralinės-politinės vienybės ir draugystės tarp mūsų šalies tautų sustiprinimo metai.

Per visus tuos metus Tarybų Sąjunga aktyviai kovojo už taikos visame pasaulyje išsaugojimą ir jos sustiprinimą.

Išnagrinėkime pagrindinius

tarptautinės padėties klausimus.

1. Tolesnis pasaulinės kapitalistinės sistemos silpnėjimas ir ekonominė padėtis kapitalizmo šalyse

Bendrą pasaulinės ekonominės padėties vaizdą šiuo metu apibūdina dvi vystymosi linijos.

Viena linija — tai linija nepaliaunamo taikios ekonomikos kilimo Tarybų Sąjungoje ir liaudies demokratijos šalyse, ekonomikos, nežinančios krizių ir besivystančios maksimalaus visuomenės materialinių ir kultūrinių poreikių patenkinimo interesais. Ši ekonomika užtikrina sistemingą liaudies masių gyvenimo lygio kilimą ir pilnutinį darbo jėgos užimtumą. Šiai ekonomikai yra būdingas draugiškas ūkinis, demokratinė stovyklą sudarančių šalių bendradarbiavimas.

Kita linija — tai kapitalizmo, kurio gamybinės jėgos tūpčioja vietoje, ekonomikos linija, ekonomikos, kuri blaškosi vis gilėjančios bendrosios kapitalizmo krizės ir nuolat besikartojančių ekonominių krizių varžtuose, ekonomikos militarizavimo ir vienpusiško karui dirbančių gamybos šakų išvystymo linija, linija konkurentinės kovos tarp šalių, vienu šalių vykdymo kitų šalių pavergimo. Tokia padėtis susidaro dėl to, kad ši ekonomika vystoma ne visuomenės interesais, o interesais užtikrinimo maksimalaus pelno kapitalistams, išnaudojant, nuniokojant ir nuskurdinant daugumą duotos šalies gyventojų, pavergiant ir sistemingai apiplėšiant kitų šalių, ypač atsilikusių šalių, tautas, pagaliau, vedant karus ir militarizuojant liaudies ūkį.

Gamybos vystymąsi TSR Sąjungoje ir kapitalistinėse šalyse apibūdina šie duomenys:

Pramoninės produkcijos augimas TSR Sąjungoje ir kapitalistinėse šalyse 1929 — 1951 m. m.

(procentais palyginti su 1929 m.)

	1929	1939	1943	1946	1947	1948	1949	1950	1951
TSRS	100	552	573	466	571	721	870	1082	1266
JAV	100	99	217	155	170	175	160	182	200
Anglija	100	123	Žinios ne-	112	121	135	144	157	160
Prancūzija	100	80	buvo skel-	63	74	85	92	92	104
Italija	100	108	biamos	72	93	97	103	118	134

Kaip matyti iš pateiktos lentelės, pramoninės gamybos apimtis TSR Sąjungoje 1951 metais sudarė 1266 procentus palyginti su 1929 metais, tai yra padidėjo per šį laikotarpį beveik 13 kartų; tarybinė pramonė pokariniu laikotarpiu, kaip ir iki karo, nenukrypstamai kyla taikios gamybos vystymo pagrindu.

Iš nurodytos lentelės taip pat matyti, kad Jungtinėse Amerikos Valstybėse pramoninė gamyba 1929—1939 m. laikotarpiu tūpčiojo vietoje vietoje; ji po to pakilo tik dėl smarkaus karinės gamybos padidėjimo antrojo pasaulinio karo metu, paskui žymiai nusmuko ir vėl pakilo tik kaip išdava karo prieš korėjiečių tautą išvystymo bei perėjimo prie sustiprintų ginklavimosi varžybų ir ryšium su tuo 1951 metais dvigubai išaugo palyginti su 1929 metais.

Anglijos pramonės produkcija išaugo per tą patį laikotarpį tik 60 procentų, o eilėje kitų Vakarų Europos kapitalistinių šalių pramonė vis dar tebetūpčioja apie 1929 metų lygį.

Europos liaudies demokratijos šalyse, nepaisant to, kad jos nukentėjo nuo karo žymiai daugiau, negu Vakarų Europos kapitalistinės šalys, prieškarinis pramonės produkcijos gamybos lygis 1951 metais buvo viršytas: Lenkijoje — 2,9 karto, Čekoslovakijoje — 1,7 karto, Vengrijoje — 2,5 karto, Ru-

munijoje — 1,9 karto, Bulgarijoje — 4,6 karto, Albanijoje — daugiau kaip 5 kartus. Šiose šalyse taip pat nenukrypstamai vyksta žemės ūkio pakilimas; itin sparčiai vystoma techninių kultūrų gamyba, pasiekti žymūs laimėjimai gyvulininkystės srityje.

Didelius laimėjimus, vystydama savo ūkį, yra pasiekusi Vokietijos Demokratinė Respublika. Respublikos pramonės gamyba iki 1952 metų buvo ne tik atkurta, bet 36 procentais viršijo prieškarinį lygį; pramonės gamybos apimtis 1951 metais buvo didesnė, negu 1946 metais, 2,4 karto; metai iš metų auga metalurgija, mašinų gamyba, chemijos pramonė, elektros energijos gamyba. Žemės ūkis tiek pasėlių ploto dydžio, tiek ir derlingumo atžvilgiu viršijo prieškarinį lygį.

Sparčiai vystosi Kinijos Liaudies Respublikos ekonomika. Kinų tauta su milžinišku entuziazmu dirba ir sėkmingai įveikia sunkius padarinius ilgamečio niokojančio karo prieš japoniškuosius grobikus ir gominaninę reakciją. Pramoninis Kinijos vystymasis nuo liaudies demokratinės valdžios įkūrimo momento vyksta sparčiais tempais: pramonės produkcijos apimtis 1951 metais padidėjo palyginti su 1949 metais daugiau kaip 2 kartus; atstatytas geležinkelų transportas, paspartintais tempais vykdoma naujų ge-

(Nukelta į 2-rą psl.)

D r g. G. M. M A L E N K O V O p r a n e š i m o t e s i n y s

(Atkelta iš 1-mo psl.)

ležinkelių statyba. Kinijos liaudies vyriausybės įvykdotos didžiosios agrarinės reformos išdavoje pasiekti dideli laimėjimai žemės ūkyje: grūdinių kultūrų gamyba 1951 metais sudarė palyginti su 1949 metais 128 procentus, medvilnės — 252 procentus. Tuo laiku, kai senojoje Kinijoje šalies finansai buvo visiškai sutrikę ir infliacija siekė milžinišką mastą, Kinijos liaudies vyriausybė sustiprino finansinį ūkį ir užtikrino valiutos pastovumą.

Korėjos Liaudies Demokratinėje Respublikoje po jos išvadavimo iš japoniškųjų kolonizatorių buvo pasiektas didelis ekonominis pakilimas. Pramonės produkcijos apimtis jau 1949 metais padidėjo palyginti su 1946 metais 4 kartus. Liaudies demokratinei vyriausybei įvykdžius agrarinę reformą, pasėlių plotai kaime buvo išplėsti beveik 25 procentais, žymiai pakilo visų žemės ūkio kultūrų derlingumas. Amerikos imperialistų užpuolimas nutraukė Korėjos Liaudies Demokratinės Respublikos liaudies masių taikų kuriamąjį darbą. Amerikos ir kita kariuomenė, veikianti su SNO vėliava, barbariškai griauja taikius Šiaurės Korėjos miestus ir kaimus, jos pramonę ir žemės ūkį.

Didelius laimėjimus pasiekė Mongolijos Liaudies Respublika, vystydama savo ekonomiką. Metai iš metų auga ir stiprėja Respublikos liaudies ūkis, kyla mongolų tautos materialinė gerovė ir auga jos kultūra. Pagrindinė šalies ūkio šaka — gyvulininkystė nenukrypsta kyla, gyvulių skaičius per Respublikos gyvavimo laiką padidėjo 2,5 karto; visi gyvuliai dabar priklauso darbo valstietijai. Valstybinės ir kooperatinės pramonės produkcija per paskutinį dešimtmetį padidėjo beveik 3 kartus.

Visi duomenys, apibūdinantieji gamybos vystymąsi kapitalistinėse šalyse ir demokratines stovyklos šalyse, liudija, kad kapitalistinių šalių pramoninė gamyba, tame tarpe ir JAV pramoninė gamyba, savo tempų atžvilgiu žymiai atsilieka nuo TSRS ir liaudies demokratijos šalių pramonės vystymosi tempų.

Iš šių duomenų išeina, toliau, kad kapitalistinių šalių pramoninė gamyba buvo kiek pakilusi tik ryšium su

karo rengimu ir su karinės mašinos aptarnavimu karo laikotarpiu.

Antrasis pasaulinis karas ne tik nepašalino ekonominių ir politinių kapitalizmo prieštaravimų, bet, atvirkščiai, dar labiau paaštrino šiuos prieštaravimus, išklaidino kapitalistinių šalių ūkį ir pagilino bendrąją pasaulines kapitalistinės sistemos krizę. Antrasis pasaulinis karas nepateisino stambiosios imperialistinių valstybių buržuazijos vilčių. Kiekviena iš dviejų kapitalistinių grupuočių, kovojusių karo laikotarpiu viena prieš kitą, tikėjosi, panaudodama ginkluotąją jėgą, iš naujo perdalyti pasaulį, užgrobti naujus žaliavų šaltinius, išplėsti savo prekių realizavimo rinkas, tai yra sustiprinti savąją ekonominę padėtį savo priešų sąskaita ir pasiekti pasaulinį viešpatavimą.

Tačiau šie lūkesčiai nepasiteisino. Nors Vokietija ir Japonija ir buvo išvestos iš rikiuotės, kaip trijų svarbiausių kapitalistinių šalių — JAV, Anglijos ir Prancūzijos — svarbiausieji konkurentai, o šios šalys, ypač JAV, tikėjosi ryšium su tuo pakelti gamybą savo šalyse 4—5 kartus, — vis dėlto šios viltytys triukšmingai sužlugto. Priedo prie to nuo kapitalistinės sistemos atskilo Kinija ir Europos liaudies demokratinės šalys, sudariusios kartu su Tarybų Sąjunga vieningą ir galingą taikos ir demokratijos stovyklą, kuri stovi prieš imperializmo stovyklą.

Ekonominis dviejų priešingų stovyklų susidarymo rezultatas, kaip nurodo draugas Stalinas, buvo tas, kad vieninga visuotinė pasaulinė rinka suiro ir susidarė dvi lygiagrečios pasaulinės rinkos: taikios demokratinės stovyklos šalių rinka ir agresyvios imperialistinės stovyklos šalių rinka. Vieningos pasaulinės rinkos suirimas yra svarbiausias antrojo pasaulinio karo ir jo ūkinių padarinių ekonominis rezultatas.

Dvi pasaulinės rinkos vystosi priešingomis kryptimis. Naujoji, demokratinė pasaulinė rinka nežino realizavimo sunkumų, nes jos talpumas kasmet didėja sutinkamai su bekriziu gamybos augimu demokratines stovyklos šalyse, nes nepaliaunamas visų demokratines stovyklos šalių gamybos augimas vis labiau plečia demokratines rinkas talpumą. Iš kitos pusės, mes turime kitą, pasaulinę imperialistinę rinką, nesusijusią

su TSRS ir kitomis demokratinėmis šalimis, dėl to susiaurėjusią ir susiduriančią su realizavimo sunkumais dėl gamybos pertraukų ir krizių, dėl nedarbo ir masių nusikerdimo, dėl atitrūkimo nuo demokratinių šalių.

Čia reikia turėti galvoje, kad vieningos pasaulinės rinkos suirimo išdavoje smarkiai susiaurėjo svarbiausių kapitalistinių šalių (JAV, Anglija, Prancūzija) jėgų prietaikymo pasauliniams ištekliams sfera, dėl ko pasaulinė kapitalistinė rinka vis labiau siaurėja, prekių pardavimo sąlygos šioje rinkoje pablogėjo ir toliau tebeblogėja.

Iš antrojo pasaulinio karo kapitalistinės valstybės išėjo su nevienodais joms rezultatais, kas padarė esminius pakitimus ekonominiuose šių šalių tarpusavio santykiuose. Po ilgų karo veiksmų, patirtų gyvosios jėgos nuostolių ir materialinės žalos daugelio kariavusių šalių ūkis pasirodė esąs smarkiai pakirstas. Tai liečia visų pirma Vokietiją, Italiją ir Japoniją. Didelius nuostolius patyrė taip pat Prancūzija, Olandija, Belgija ir kai kurios kitos šalys. Itin rimtai nusilpo Anglija. Jungtinės Amerikos Valstybės pasipelnė iš karo. Amerikos milijardieriai sustiprino savo ekonomines pozicijas. Tačiau JAV vis dėlto nepavyko pasiekti savo tikslą, nepavyko sukurti Amerikos kapitalo viešpatavimo pasaulinėje rinkoje. JAV manė pakelti savo gamybą, išėjus iš rikiuotės Vokietijai ir Japonijai, 4—5 kartus. Tačiau jos pakėlė savo gamybą tik dvigubai, o dabar rita žemyn į ekonominę krizę. Tai faktas, kad JAV dabar yra ne mažiau, kaip 3 milijonai visiškų bedarbių ir dar daugiau pusiau bedarbių. Masiniai darbininkų streikai dar labiau komplikuoja JAV milijardierių reikalą. O tai vyksta todėl, kad JAV pramonė dėl JAV valdančiųjų sluoksnių kaltės neteko tokių rinkų, kaip TSRS, Kinija, Europos liaudies demokratinės šalys.

Amerikos imperializmas dabar pasireiškia ne tik kaip tarptautinis išnaudotojas ir tautų pavergėjas, bet ir kaip jėga, dezorganizuojanti kitų kapitalistinių šalių ekonomiką. Naudodamasis savo konkurentų nusilpimu, JAV monopolistinis kapitalas po karo užgrobė žymią pasaulinės kapitalistinės rinkos dalį. Jis ardo istoriškai susidariusius daugiašališkus ekonominius

ryšius tarp kapitalistinių šalių, pakeisdamas juos vienašališkais šių šalių ryšiais su JAV. Forsuodamos savo eksportą begėdiškiausio dempingo keliu ir kartu atitverdamos savo vidaus rinką nuo užsieninių prekių įvežimo, dėl ko amerikiečių tauta trokšta nuo aukštų kainų, Amerikos monopolijos vis labiau trikdo pasaulinę kapitalistinę rinką Amerikos imperializmas atima iš Vakarų Europos šalių galimumus gauti maisto prekes ankstesnėse rinkose Rytų Europoje, tuo tarpu kai Vakarų Europos šalys visada išveždavo ten didelį kiekį pramonės prekių mainais į maisto produktus ir žaliavas.

Tokia Amerikos imperializmo ekonominė politika negalėjo nesukelti paaštrėjimo prieštaravimų tarp Jungtinių Valstybių ir kitų kapitalistinių valstybių. Svarbiausieji iš jų pasilieka prieštaravimai tarp JAV ir Anglijos. Šie prieštaravimai pasireiškia atvira Amerikos ir Anglijos monopolijų kova už naftos, kaučiuko, spalvotųjų ir retųjų metalų, steros, vilnos šaltinius, už rinkas savo prekėms realizuoti.

Prie to reikia pridurti ypatingai rimtus prieštaravimus tarp JAV ir Japonijos, tarp JAV ir Italijos, tarp JAV ir Vakarų Vokietijos, gyvenančių okupacinėje JAV diktatorių priespaudoje. Būtų naivu galvoti, kad šios nugalėtosios šalys sutiks be galo gyventi po amerikinių okupantų padu. Būtų kvaila galvoti, jog jos nepamėgins vienaip ar kitaip ištrūkti iš JAV priespaudos, kad pradėtų gyventi laisvą, savarankišką gyvenimą.

Kiek Amerikos kapitalizmas, šukaudamas apie „pagalbą“ teikiant kreditus, skverbiasi į Anglijos, Prancūzijos, Italijos ekonomiką, užgrobia žaliavą ir realizavimo rinkas Anglijos bei Prancūzijos kolonijose, prieštaravimai tarp JAV ir Anglijos, tarp JAV ir Prancūzijos aštrėja ir dar labiau aštrės. Anglija, o paskui ją Prancūzija ir kitos kapitalistinės šalys stengiasi ištrūkti iš JAV priklausomybės, kad užtikrintų sau savarankišką padėtį ir aukštus pelnus. Jau dabar vystosi atkakli Anglijos kapitalistų kova prieš Amerikos įsigalėjimą tarptautinėje prekyboje.

Ekonominis sunkumas, kurių varžtuose atsidūrė kapitalistinės šalys po karo, padidino tai, kad patys imperialistai uždarė sau priėjimą prie pasaulinės demokratinės rinkos. Jungtinės Amerikos Valstybės beveik niekais pa-

vertė prekybą su Tarybų Sąjunga, su Europos liaudies demokratijos šalimis, nutraukė prekybą su Kinija. Jos faktiškai uždraudė ne tik nugalėtosioms šalims (Japonijai, Vakarų Vokietijai, Italijai), bet taip pat Anglijai, Prancūzijai, Olandijai, Danijai, Norvegijai, Belgijai ir kitoms kapitalistinėms valstybėms parduoti ir pirkti prekes demokratines stovyklos šalių rinkoje. JAV prekių apyvarta su šalimis, kurios dabar priklauso demokratinei stovyklai, 1951 metais sumažėjo palyginti su 1937 metais 10 kartų; Anglijos prekių apyvarta su šiomis šalimis sumažėjo 6 kartus ir Prancūzijos — daugiau kaip 4 kartus.

JAV ir Anglija su Prancūzija, nustačiusios TSR Sąjungai, Kinijai ir Europos liaudies demokratinėms šalims ekonominę „blokadą“, manė tuo pasmaugsiąs jas. Tikrovėje išėjo ne pasmaugimas, o naujos pasaulinės demokratinės rinkos sustiprėjimas. Tuo pačiu imperialistai sudavė rimtą smūgį savo pačių eksportui ir dar labiau sustiprino prieštaravimą tarp savo pramonės gamybinių galimų ir galimų realizuoti jos produkciją.

Visa tai reiškia, kad kapitalistinėje ekonomikoje susidarė dar gilesni prieštaravimai, o pasaulinė kapitalistinio ūkio sistema visumoje pasidarė žymiai siauresnė bei silpnesnė ir dar nepastovesnė, negu ji buvo prieš karą.

JAV kapitalistai, matydami šiuos sunkumus, stengiasi juos pašalinti su pagalba karo Korėjoje, su pagalba ginklavimosi varžyba, pramonės militarizavimu.

Sukėlę reakcinį karą prieš korėjiečių tautą ir kurstydami karinę isteriją prieš demokratinę stovyklą, JAV, Anglijos, Prancūzijos imperialistai perkėlė ūkį į karines vėžes, išvystė savo šalyse ekonomikos militarizavimą ir ginklavimosi varžybas iki milžiniško masto. Šiuo metu vis didesnė šių šalių pramoninės produkcijos dalis panaudojama kariniam aprūpinimui. Kariniai užsakymai vaidina lemiamą vaidmenį pagrindinėse JAV ir kitų kapitalistinių šalių pramonės šakose. Kapitalistinių valstybių biudžetuose nepaliaunamai didėja lyginamasis svoris tiesioginių ir netiesioginių išlaidų ginklavimosi varžyboms. Tiesioginės karinės išlaidos Jungtinėse Amerikos Valstybėse padidėjo nuo 1

(Nukelta į 3-čią psl.)

D r g. G. M. M A L E N K O V O p r a n e š i m o t e s i n y s

(Atkelta iš 2-ro psl.)

milijardo dolerių 1937—1938 biudžetiniiais metais iki 58,2 milijardo dolerių 1952—1953 metais, ir dabar šios išlaidos sudaro 74 procentus viso JAV biudžeto, kai tuo tarpu 1937—1938 metais jų karinės išlaidos sudarė 14 procentų biudžeto; Anglijoje karinės išlaidos atitinkamai padidėjo nuo 197 iki 1.634 milijonų svarų sterlingų ir dabar sudaro 34 procentus viso biudžeto palyginti su 17 procentų prieškariniu laikotarpiu; Prancūzijoje karinės išlaidos dabar sudaro beveik 40 procentų viso biudžeto.

Šis negirdėtas karinių išlaidų augimas veda į nepaliuotą mokesčių didinimą ir į popierinių pinigų infliacinės emisijos plėtimą. Žymus visos kapitalistinių šalių finansinės sistemos silpnėjimas, kuris buvo karo ir JAV valdančiųjų sluoksnių politikos išdava, toliau smarkėja. Neregėta masė pasiekė pinigų nuvertinimas. Dolerio perkamoji galia 1951 metais palyginti su 1939 metais oficialiais, aiškiai pagrazintais duomenimis, sudarė tik 43 procentus, svaro sterlingų—32 procentus, prancūziškojo franko—3,8 procento, itališkosios liros—mažiau kaip 2 procentus.

Perėjimas į karinio ūkio vėžes įgalino Jungtines Amerikos Valstybes ir kitas kapitalistines šalis laikinai pakelti pramoninės gamybos lygį. Šiuo pagrindu buržuaziniai ekonomistai siekia įrodyti, kad stambūs kariniai užsakymai gali be galo palaikyti aukštą „reikalų aktyvumą“ lygį. Tačiau tikrovė paneigia šiuos teigimus. Dabar, trečiaisiais itin sustiprinto kapitalistinės ekonomikos militarizavimo metais, darosi vis vaizdesni jo pradžingi padariniai. Kariniai infliaciniai veiksniai, laikinai pagyvindami konjunktūrą, sukėlė vienapusišką, karinį kapitalistinių šalių ekonomikos vystymąsi. Vis didesnė dalis gatavos produkcijos ir žaliavos surijama neproduktyvaus karinio vartojimo arba numarinama milžiniškų strateginių atsargų pavidalu. Kartu ekonomikos militarizavimas veda į lėšų išspaudimą iš gyventojų, didinant mokesčius. Visa tai paverčia kapitalistinių šalių biudžetą priemone, su kurios pagalba milijardieriai apiplėšia liaudį, žymiai sumažina gyventojų perkamąjį pajėgumą, mažina paklausą pramonės ir žemės ūkio produkcijai,

veda į smarkų civilinės gamybos sumažėjimą ir sukuria sąlygas aštriai ekonominei krizei.

Liaudies ūkio militarizavimas ne šalina, bet, priešingai, gilina disproporciją tarp gamybinių galimų ir mažėjančių gyventojų išgalimos paklausos, kurią valdančioji kapitalistinių šalių viršūnė suveda į kraštutinį minimumą, kas veda į augantį kapitalistinės rinkos talpumo mažėjimą. Tuo būdu karinės gamybos išpūtimas neišvengiamai veda į naujos gilios ekonominės krizės brendimą.

Ypatingai sunkia našta ginklavimosi varžybos slegia šalių—Jungtinių Amerikos Valstybių satelitų—ūkį. Sukėlusios karą Korėjoje, JAV sustiprino spaudimą Vakarų Europos valstybėms, reikalaujamos iš jų vis didesnio pramonės perkėlimo į karines vėžes, pernelyg didelių asignavimų karui ruošti, atimdamos iš šių šalių civilinių gamybos šakų reikalingą žaliavą ir medžiagas. Amerikos imperializmas galutinai nusimetė kapitalistinių šalių ekonomikos „atkūrėjo“ kaukę. Amerikinė „pagalba“ teikiama dabar tik apsiginklavinimui, naujam karui ruošti. Ginklavimosi varžybos, kurias vykdo Anglijos, Prancūzijos, Italijos, Vakarų Vokietijos, Belgijos, Norvegijos ir kitų kapitalistinių šalių valdovų, Amerikos monopolijoms diktuojant, griauja šių šalių ekonomiką ir stumia jas į katastrofą.

Milijardieriai, pajungę sau buržuazinę valstybę ir diktodami jai naujo karo ruošimo ir ginklavimosi varžybų politiką, dabar gauna milžiniškus pelnus. Ginklavimosi varžybos virto milijardieriams, ir visų pirma JAV monopolijoms, JAV milijardieriams neregėto pasipelnymo šaltiniu. Net sumažintais oficialiais duomenimis, JAV kapitalistinių monopolijų pelnai išaugo nuo 3,3 milijardo dolerių 1938 metais iki 42,9 milijardo dolerių 1951 metais, t. y. padidėjo 13 kartų. Milžiniškus pelnus gauna Anglijos pinigguočiai—monopolininkai, o taip pat Prancūzijos, Italijos, Japonijos ir kitų šalių kapitalistinės monopolijos, nepaisant to, kad šių šalių ekonomika yra ilgalaikio sustingimo būklėje.

Tuo pat metu militarizavimas smarkiai pablogino liaudies masių gyvenimo sąlygas. Mokesčių didinimas, masinio vartojimo reikmenų

kainų augimas ir infliacija sustiprino santykinį ir absoliutų darbo žmonių nuskurdimą. Jungtinėse Amerikos valstybėse tiesioginiai mokesčiai iš gyventojų šiais biudžetiniais metais padidėjo palyginti su 1937—1938 biudžetiniais metais, net turint galvoje valiutos nuvertinimą, daugiau kaip 12 kartų. Vakarų Europos šalyse, kur mokesčių našta ir iki antrojo pasaulinio karo buvo labai didelė, mokesčiai padidėjo atitinkamai—Anglijoje—2 kartus, Prancūzijoje—2,6 karto, Italijoje—pusantro karto.

Net aiškiai sumažinti oficialieji pragyvenimo išlaidų ir mažmeninių kainų indeksai liudija apie tai, kad nutrūkstamai auga brangumas, kuris ypač padidėjo po Amerikos agresijos Korėjoje. Šiomis sąlygomis darbo užmokesčio „išdymo“ politika, kurią vykdo kapitalistai, dešiniųjų socialistų ir reakcinių profsąjunginių lyderių remiami, atvedė į didelį darbininkų ir tarnautojų realiojo darbo užmokesčio sumažėjimą. Prancūzijoje ir Italijoje darbininkų realusis darbo užmokestis 1952 metais tesudarė mažiau kaip pusę prieškarinio, Anglijoje yra 20 procentų mažesnis už prieškarinį. Elektrikų profesinės sąjungos duomenimis pragyvenimo išlaidos Jungtinėse Amerikos Valstybėse padidėjo palyginti su 1939 metais beveik 3 kartus. Nepaisant karinės gamybos augimo, kapitalistinėse šalyse didėja bedarbių ir pusiau bedarbių skaičius. Italijoje ir Vakarų Vokietijoje nedarbas viršija 1929—1933 metų pasaulinės ekonominės krizės sunkiausių metų lygį; Italijoje yra daugiau kaip 2 milijonai visiškų bedarbių ir dar daugiau dalinių bedarbių, Vakarų Vokietijoje yra beveik 3 milijonai visiškų ir dalinių bedarbių, Japonijoje—apie 10 milijonų visiškų ir dalinių bedarbių. Jungtinėse Amerikos Valstybėse yra ne mažiau kaip 3 milijonai visiškų bedarbių ir 10 milijonų dalinių bedarbių. Auga nedarbas Anglijoje, jau viršydamas pusę milijono žmonių. Tokioje nedidelėje šalyje, kaip Belgija, yra daugiau kaip 300 tūkstančių bedarbių.

Didėjantis plačiųjų gyventojų sluoksnių materialinės padėties blogėjimas ryšium su ginklavimosi varžybomis veda į nenukrypstantą liaudies masių nepasitenkinimo didėjimą ir į stiprėjimą jų kovos prieš gyvenimo lygio

smukdymą ir prieš visą naujo karo ruošimo politiką. Klasiniai prieštaravimai tarp imperialistinės buržuazijos ir darbininkų klasės bei visų darbo žmonių smarkiai aštrėja. Streikų judėjimo banga vis plačiau plinta visame kapitalistiniame pasaulyje. Pasaulinės kapitalistinės sistemos padėtį šiuo metu komplikuoja tai, kad karo ir naujo nacionalinės išsivadavimo kovos pakilimo kolonijinėse ir priklausomosiose šalyse išdavoje faktiškai vyksta kolonijinės imperializmo sistemos irimas.

Netarpiškas fašistinės Vokietijos ir imperialistinės Japonijos sutriuškinimo rezultatas buvo imperializmo fronto pralaužimas Kinijoje, Korėjoje, Vietname, kur pusiau kolonijų ir kolonijų vietoje atsirado liaudies respublikos. Kinų tautos pergalė dar labiau revoliucionizavo Rytus ir prisidėjo prie to, kad pakiltų imperializmo engiamų tautų išsivadavimo kova.

Pokarinių laikotarpiu prieštaravimai tarp metropolijų ir kolonijų dar labiau išaugo. Anglija, Prancūzija, Belgija ir kitos kolonijinės valstybės kolonijų sąskaita siekia kompensuoti sunkumus, kuriuos joms užkrauna ekonomikos militarizavimas ir Jungtinių Valstybių ekspansija. Tuo pat metu Amerikos imperialistai skverbiasi į šių kolonijinių valstybių kolonijas ir įtakos sferas, užkariauja sau ten pozicijas, didindami kolonijinių ir priklausomųjų šalių tautų išnaudojimą. Šios kovos eigoje amerikiniai grobikai inspiruoja samokslus prieš savo angliškuosius ir prancūziškuosius „sąjungininkus“, prideddami savo veiksmais prie tolesnio kolonijinės imperializmo sistemos krizės gilėjimo. Daugelio kolonijinių ir priklausomųjų šalių (Egiptas, Iranas, Sirija, Marokas, Tunisas ir kt.) teritorija panaudojama karinėms bazėms, o jų gyventojai ruošiami „patrankų mėsos“ vaidmeniui būsimajame kare.

Dėl ilgalaikės imperialistų priespaudos ir buvimo feodalinų liekanų kolonijinių ir priklausomųjų šalių ekonomika, ypač žemės ūkis, yra susmukusi. Dešimtys milijonų žmonių Indijoje, Indonezijoje, Irane, Afrikos šalyse gyvena nuolatinio bado sąlygomis, o milžiniškas skaičius žmonių tapo bado mirties aukomis. Imperialistinių valstybių vykdomas kolonijinių ir priklausomųjų šalių grobuoniškas išnaudojimas atveda į tai, kad šiose šalyse

lyse ilgai užtrunka gamybių jėgų vystymasis, gyventojų perkamasis pajėgumas yra itin žemo lygio, siaurėja realizavimo rinkos pramoninei produkcijai. Visa tai sunkia našta traukia žemyn kapitalistinio pasaulio ekonomiką, kas sustiprina pasaulinės kapitalistinės sistemos vidinius prieštaravimus visumoje.

Kolonijinių ir priklausomųjų šalių tautos vis ryžtingiau priešinasi imperialistiniams pavergėjams. Apie didėjančią nacionalinio išsivadavimo judėjimo užmojų liudija Vietnamo, Birmos, Malajos, Filipinų, Indonezijos tautų kova, nacionalinio pasipriešinimo augimas Indijoje, Irane, Egipte ir kitose šalyse.

2. Tarptautinės padėties paastrėjimas. Naujo karo grėsmė iš Amerikos — Anglijos agresyviojo bloko pusės. Tautų kova už taiką.

Naujo karo ruošimo ženkle pokarinių laikotarpiu vystėsi Jungtinių Amerikos Valstybių, Anglijos, Prancūzijos valdančiųjų sluoksnių veikla ir tarptautinių santykių srityje.

Beveik tuoj pat po antrojo pasaulinio karo pabaigos Jungtinės Amerikos Valstybės atsisakė nuo suderinto politikos kurso, kurį vykdė karo meto sąjungininkai ir kuris buvo užtvirtintas didžiųjų valstybių Teherano, Jaltos ir Potsdamo konferencijų nutarimuose. Visa eile savo agresyvių veiksmų JAV paastrino tarptautinę situaciją, pastačiusios pasaulį naujo karo pavojaus akivaizdoje.

JAV valdovai pakankamai atvirai suformulavo savo agresyviojo kurso tikslus. Dar 1945 metais, jau netrukus po to, kai Trumenas užėmė Jungtinių Valstybių prezidento postą, jis pareiškė, kad „pergalė iškėlė amerikiečių tautai nuolatinį ir nenumaldomą būtinumą vadovauti pasauliui“.

Vėliau Trumenas ir kiti Amerikos politikai ne kartą reiškė pretenzijas į „JAV pasaulinį viešpatavimą“. Ši linija iškovoti pasaulinį viešpatavimą, pajungti sau visas kitas šalis yra pagrindinis Amerikos imperialistinės viršūnės visos politikos motyvas.

JAV valdovai, be abejo, žinojo, kad pasiekti viešpatavimą ant kitų nacijų taikiu būdu neįmanoma. Jie žinojo iš patyrimo hitlerininkų, taip pat siekusių viešpatauti ant kitų šalių, kad negalima nėsvojoti apie pasaulinį viešpatavimą.

(Nukelta į 4-tą psl.)

D r g. G. M. M A L E N K O V O p r a n e š i m o t e s i n y s

(Atkelta iš 3-čio psl.)

patavimą nepanaudojant jėgos, nesukeliant naujo karo. Ir jie nutarė pažeisti taiką, parengti naują karą. Ir kadanagi TSRS yra svarbiausias naujo karo priešas, svarbiausia taikos tvirtovė, JAV vadeivos priėjo išvadą, kad karą reikia sukelti prieš TSRS ir kitus taikos šalininkus. Taip susikūrė agresyvusis Šiaurės Atlanto blokas, sulipydytas be TSRS žinios, už jos nugaros. O kad nuslėptų nuo liaudies agresyvius šio bloko tikslus ir apgautų liaudį, jie paskelbė jį „gynybinių“ bloku prieš „komunizmą“, prieš Tarybų Sąjungą, kuri tariamai besirengianti užpulti JAV, Angliją, Prancūziją ir kitus bloko narius.

Tuo pačiu nusikalstamu tikslu kuriamos amerikinės karinės bazės įvairiose šalyse, esančiose arčiau tarybinių sienų.

Tuo pačiu nusikalstamu tikslu JAV valdantieji sluoksniai remilitarizuoja Vakarų Vokietiją, Japoniją.

JAV valdantieji sluoksniai ir jų šalininkai, remilitarizuodami Vakarų Vokietiją ir Japoniją, viso pasaulio akivaizdoje atkuria tuos du antrojo pasaulinio karo židinius, dėl kurių likvidavimo tautos liejo kraują šiame kare.

JAV užpuolimas prieš Korėjos Liaudies Demokratinę Respubliką reiškė Amerikos — Anglijos bloko perėjimą nuo agresyvaus karo ruošimo prie tiesioginių agresijos aktų. Korėjiečių tautai, didvyriškai ginančiai, glaudžiai bendradarbiaujant su šauniaisiais kinų savanoriais, savo tėvynės laisvę bei nepriklausomybę ir duodančiai atkirtį taikos laužytojams, karštai pritaria visa demokratinė ir taikinga žmonija. (Audringi plojimai).

Tarptautinė padėtis visuomoje šiuo laiku turi eilę specifinių bruožų bei ypatumų, iš kurių reikia pažymėti štai kuriuos.

Svarbiausioji agresyvi valstybė — Jungtinės Amerikos Valstybės — intensyviai stumia į karą kitas kapitalistines šalis, pirmiausia įeinančias į Šiaurės Atlanto bloką, o taip pat šalis, nugalėtas antrajame pasauliniame kare — Vakarų Vokietiją, Italiją, Japoniją. Amerikiniai vadeivos už visus bloko dalyvius nustato karo tikslus, jo maršrutą, jėgas, turinčias jame dalyvauti, ir sprendžia kitus karo ruošimo klausimus, diktudami savo valią.

JAV valdovai pareiškia, kad, esą, juos įkvepia tokie idealai, kaip „laisvųjų šalių bendrijos“ sukūrimas. Jie dažnai daro pareiškimus apie tai, kad JAV, Anglija, Prancūzija, Turkija, Graikija sudarančios „laisvųjų šalių bendriją“, tuo tarpu kai TSRS ir liaudies demokratijos respublikos esančios tariamai „nelaisvos“ šalys. Mes tai suprantame taip, kad Jungtinėse Amerikos Valstybėse, Anglijoje, Prancūzijoje, Turkijoje ir kitose kapitalistinėse šalyse iš tikrųjų yra „laisvė“, bet ne liaudies laisvė, o laisvė išnaudoti ir apiplėšti liaudį. Kai dėl TSRS ir liaudies demokratijos šalių, tai ten iš tikrųjų nėra tokios „laisvės“, nes šiose šalyse jau seniai likviduota laisvė išnaudoti ir apiplėšti darbo žmones. (Plojimai). Štai kuo, pasirodo, puikauja „amerikinio gyvenimo būdo“ skelbėjai.

Tikrovėje, JAV politika Vakarų Europos ir kitų kapitalistinių „bičiulių“ atžvilgiu yra ne demokratinė, o imperialistinė politika. Dangstamosios „antikomunizmo“ ir „laisvės gynimo“ vėliava, Jungtinės Valstybės faktiškai pajungia ir apiplėšia senas, jau seniai susiformavusias buržuazines valstybes ir jų kolonijas. „Kovos prieš komunizmą“ dūmų uždangos prireikė Amerikos imperialistams, kaip ir praeityje Hitleriui, tam, kad būtų atitrauktas dėmesys nuo jų tikrųjų grobikiškų ketinimų. Vykdydamos imperialistinę politiką Anglijos, Prancūzijos ir kitų kapitalistinių šalių atžvilgiu, Jungtinės Amerikos Valstybės yra, be to, švelniai kalbant, tiek nekuklios, kad dedasi nuoširdžiu šių šalių bičiuliu. Geras bičiulis! Atsisėdo raitas ant savo jaunesniųjų partnerių, plėšia ir pavergia juos, čaižo kiek tik lenda ir dar sako: „Susibičiulaukime“, kas amerikiniams piniguočiams reiškia — iš pradžių jūs mane pavežiokite, paskui aš ant jūsų pajodinėsiu. (Juokas salėje).

Kadaise laisvos kapitalistinės valstybės — Anglija, Prancūzija, Olandija, Belgija, Norvegija dabar faktiškai išsižada savo nacionalinės politikos ir vykdo Amerikos imperialistų padiktuotą politiką, atiduoda savo teritorijas Amerikos bazėms ir kariuomenės placdarmams, tuo pačiu statydamos į pavojų savo pačių šalis karo veiksmų atvejų. Įsiteikdamos JAV, jos

sudaro sąjungas ir blokus, nukreiptus prieš nacionalinius savo valstybių interesus. Ryškus to pavyzdys yra veiksmai valdančiųjų Prancūzijos sluoksnių, kurie savo rankomis padeda atsigausti pikčiausiam ilgaamžiam Prancūzijos priešui — vokiškajam militarizmui. Anglijos veikėjai tiek konservatyvios, tiek leboristinės krypties ilgam laikui įsirašė į jaunesniuosius JAV partnerius, tuo pačiu įsipareigodami vykdyti ne savo nacionalinę politiką, o Amerikos politiką. Nuo šios politikos jau sunkiai kenčia anglų tauta ir braška visa Britų imperija.

Kartu Anglijos propagandos organai teigia, kad Britanijos imperiją tariamai griauja komunistai. Tačiau Britanijos imperijos valdantieji sluoksniai negali nematyti vaizdžių faktų, liudijančių, kad Britanijos imperijos valdomus kraštus užgrobia ne komunistai, o Amerikos milijardieriai.

Argi komunistai, o ne Amerikos milijardieriai užgrobė Kanadą, užgrobia Australiją, Naująją Zelandiją, išstumia Angliją iš Sueco kanalo zonos ir iš Lotynų Amerikos, Artimųjų ir Viduriniųjų Rytų rinkų, pasiglemžia Anglijos valdomus naftos rajonus?

Faktai kalba, kad nė vienas Anglijos priešas nėra smogęs jai tokių sunkių smūgių ir nėra atėmęs iš jos imperijos vieną dalį po kitos, kaip tatai daro jos amerikinis „draugas“. Tas „draugas“ yra viename bloke su Anglija ir panaudoja Anglijos žemę aviacijos bazėms, tuo pačiu statydamas ją į sunkią ir, sakytum, į pavojingą padėtį, ir dargi vaizduoja save Anglijos gelbėtoju nuo „tarybinio komunizmo“.

Kai dėl tokių „laisvų“ šalių, kaip Graikija, Turkija, Jugoslavija, tai jos jau spėjo pasidaryti Amerikos kolonijomis, o Jugoslavijos vadeivos, visi tie Tito, Kardeliai, Rankovičiai, Džilasai, Pjadės ir kiti — seniai jau tapo Amerikos agentais, vykdančiais savo amerikinių „šefų“ šnipinėjimo-griovimo užduotis prieš TSRS ir liaudies demokratijos šalis.

Prancūzijos, Italijos, Anglijos, Vakarų Vokietijos, Japonijos valdantieji sluoksniai pririšo save prie Amerikos imperializmo karinio vežimo, išsižadėdami savo nacionalinės, savarankiškos užsienio politikos. Tiesa, tuo pačiu šių šalių valdančioji viršūnė

išduoda savo šalių nacionalinius interesus ir pasirašo savo pačių bankrotą. Tačiau ši viršūnė bevelija paaukoti savo valstybių nacionalinius interesus, tikėdamasi imperialistinių globėjų iš anapus vandenyno pagalbos prieš savo tautas, kurių ji bijo daugiau, negu svetimšalės imperialistinės vergovės.

Tiesioginė atsakomybė už šią valdančiųjų sluoksnių antinacionalinę politiką tenka ir dešiniems socialdemokratams, pirmiausia Anglijos leboristų partijos, Prancūzijos socialistų partijos, Vakarų Vokietijos socialdemokratų partijos viršūnei. Švedijos, Danijos, Norvegijos, Suomijos, Austrijos ir kitų šalių dešinieji socialistai eina savo draugų pėdomis ir per visą laikotarpį po antrojo pasaulinio karo įnirtingai kovoja prieš taikingąsias ir demokratines tautų jėgas. Šiuolaikinė dešinioji socialdemokratija, priedo prie savo senojo nacionalinės buržuazijos tarno vaidmens, pavirto užsienio Amerikos imperializmo agentūra ir vykdo visų juodžiausių jo pavedimus, ruošiant karą ir kovojant prieš savo tautas.

Amerikos imperializmo strategijos ypatumas yra tas, kad jo vadeivos savo karinius planus grindžia panaudojimu svetimų teritorijų ir svetimų armijų, visų pirma Vakarų Vokietijos ir Japonijos, o taip pat Anglijos, Prancūzijos, Italijos — panaudojimu kitų tautų, kurios, pagal Amerikos strategų planą, turi būti akla ir patrankų mėsa Amerikos monopolininkams iškovojant pasaulinį viešpatavimą.

Bet jau dabar blaivesni ir pažangesni politikai Europos ir kitose kapitalistinėse šalyse, neapakinti antitarybinio priešiško, aiškiai mato, į kokią bedugnę juos tempia sužulėję amerikiniai avantiūristai, ir pradeda ištotti prieš karą. Ir reikia spėti, kad šalyse, pasmerkiamose amerikinių diktatorių paklusnių marionečių vaidmeniui, atsirastų tikrai taikingų demokratinių jėgų, kurios vykdytų savo savarankišką, taikią politiką ir suras išeitį iš tos aklavietės, į kurią jas įvarė jų amerikiniai diktatoriai. Stojusias į šią naują kelią Europos ir kitas šalis pilnutinai supras visos taikingosios šalys. (Audringi, ilgai trunkantieji plojimai).

Siekdami užmaskuoti savo grobikišką politiką, Jungtinių Valstybių valdantieji sluoksniai stengiasi pavaizduoti vadinamąjį „šaltąjį ka-

lą“ prieš demokratinę stovyklą, kaip taikią gynybinę politiką, ir baugina savo tautas nesamu užpuolimo iš TSRS pusės pavojumi. Tai, kad Atlanto bloko vadeivos maskuoja agresyvius planus ir jau vykdomus karo veiksmus demagogine taikinga frazeologija, yra būdingas jų politikos bruožas. Dalykas tas, kad dabar ne taip lengva varyti tik neseniai visą kruvinų karo veiksmų sunkumą pažinusias tautas į naują karą, į karą prieš taikingąsias tautas. Tuo paremtos agresyvaus atlantinio vilko pastangos užsidėti ant savęs avies kailį.

Šiomis sąlygomis būtų pavojinga nepakankamai vertinti šiuolaikinių agresorių fariziejiškos taikios maskuotės žalą.

Karo rengimą lydi neregėtas militarizmo siautėjimas, kuris apima visą imperialistinės stovyklos šalių tautų gyvenimą ir būitį, reakcijos pašėlęs puolimas prieš darbo žmones ir viso šių šalių režimo fašizavimas.

Jeigu hitleriniai imperialistai, besirengdami antrajam pasauliniam karui, įvedė fašizmą savo šalyje, tai dabar Amerikos imperialistai, besirengdami naujam karui, įveda žvėrišką fašistinį režimą ne tik Jungtinėse Amerikos Valstybėse, bet ir kitose šalyse, visų pirma ten, kur taikos ir demokratijos jėgos yra ypatingai didelės, kaip, pavyzdžiui, Prancūzijoje, Italijoje, Japonijoje. Vykdydami gėdingą amerikinės kariaunos padiktuotą misiją, šių šalių valdantieji sluoksniai išvystė karą prieš savo tautas. Ir čia Amerikos ginkluotosios pajėgos, dislokuotos už JAV ribų, vaidina baudžiamosios žandarinės kariuomenės vaidmenį.

Šiuo metu Amerikos imperializmas pasireiškia jau ne tik kaip agresorius, bet ir kaip pasaulinis žandaras, besistengias pasmaugti laisvę visur, kur tik galima, ir įdiegti fašizmą.

Prieš šį pasaulinį žandarą jau dabar kyla jo slopinamų tautų neapykantos ir pasipriešinimo banga.

Visa tai rodo imperialistinių pozicijų susilpnėjimą ir veda į smarkų kovos paaštėjimą imperialistinės stovyklos viduje tarp imperialistinių šalių fašistinės reakcijos jėgų ir tarp tų šalių tautų demokratinių jėgų. Tokia padėtis yra pilna itin rimtų pasekmių karo kurstytojams. (Nukelta į sekantį numerį)

Redaktorius S. ZAUKA